

Na naši naši pici jemo, kar je ostalo

AVTORJA: RASSEL ŠAVRON IN ERIKA REBULA

ILUSTRATORKA: NINA KOVAČIČ

Ime mi je Rassel. Star sem osem let. Živim z mamo, atijem, sestro in bratcem. Imam psa Šanilo. Živim srečno in se veselim vsake male stvari. Še posebno sem vesel, ko doma skupaj kuhamo. Moje navdušenje je na višku takrat, ko ati zamesi testo za pico. Čas vzhajanja, pa že zaživi naš prav posebni obred. »Kakšen pa?« se sprašujete. Rade volje vam ga razkrijem in zaupam, kaj vse se pri nas dogaja, preden je kvašeno testo nared.

V kotu naše kuhinje imamo kar velik hladilnik. Na njegovih vratih visi cela tapiserija naših risbic in pisanih napisov. Med temi izstopajo v mavričnih barvah: HRANA NI ZA SMETI! NE TRATI HRANE! In še napis: NA NAŠI PICI JEMO, KAR JE OSTALO! Prav ta bizarni stavek, ki ga je oblikovala moja starejša sestra, je meni in moji družini odprl oči v svet zavržene hrane. Ko je na našem jedilniku napovedana pica, vsak od nas že ve, kaj ga čaka. Takrat postanemo kot nekaki škrti, pravzaprav hišni varuhi hrane. Vklompimo spomin in odgovornost. Pri delu si pomagamo in se čutimo med seboj povezani.

Aluminijasti pladnji že čakajo, da bo tata s svojo ročno spretnostjo nanje razvlekel vzhajano testo. Mami ve, da je včeraj shranila v hladilnik paradižnikovo omako, ki je ostala pri zabeli testenin. Danes bo ta prav prišla za premaz na pici. Jaz sem odgovoren, da v hladilniku pobrskam po ostankih raznih sirov in domače skute. Te razrežem na primerne koščke in jih potresem po mezgi. Ponovno zapičim pogled v hladilnik in skrbno opravi rentgensko sliko vseh papirnatih zavojev. V prvem je zavitih par rezin madžarske salame, ki jo sestra obožuje. Pod njim odkrijem še nekaj pečenega pršuta, ki je ostal od včerajšnje večerje. V levem kotu pa presenečen zagledam v folijo zavito polovičko suhe domače klobasice. Ta bo pici gotovo dala še dodaten okus. Vse najdeno prinesem na mizo in ati te dobrotne ostanke razreže in potrosi po pici. Sestra me zaprosi, da iz spodnjega dela hladilnika izvlečem že na pol porabljene rdeče paprike in bučke. Spomni se, da je to zelenjavo spravila pred nekaj dnevi in da bo danes prav prišla. Tako ji zdaj še mlajši bratec pomaga pri rezanju. Mami narezano zelenjavo estetsko razvrsti po pici. In tako je pica pripravljena za peko.

A komaj ati odpre vrata razgrete pečice, ga ustavi klic mojega bratca. »Oči, počakaj, pozabili smo na olive!« Steče v jedilnico in prinese lesen stolček. Postavi ga ob hladilnik. Odpre zgornji del vrat, kjer je shranjena zamrznjena hrana. Izvleče modro plastično skodelico. V njej je pešiča zaledenelih oliv. Ponosno jo ponudi mami in reče: »Na naši pici jemo, kar je ostalo! Meni so ostale olive. Bil sem sit, zato sem jih shranil za pico!« Presenečeni obstanemo in se mu nasmehujemo. Mami mu iz rok vzame skledo in ga nežno poboža po glavi. »Priden, škratek naš, ponosni smo nate!«

Pica je pripravljena! Super je! Tokrat še bolj, saj je vsak njen grizljaj poln čarobnega okusa, ki je nastal zaradi naše dvojne ljubezni, do vsakega od nas in do hrane!